

**ՎԱՐՉԱԿԱՆ ՀԱՅԵՑՈՂՈՒԹՅԱՆ ԻՆՍՏԻՏՈՒՏԻ ԲԱՐԵԼԱՎՄԱՆ  
ՈՒՂԻՆԵՐԸ ՎԱՐՉԱՐԱՐՈՒԹՅԱՆ ՍԱՀՄԱՆԱԴՐԱԿԱՆ  
ՀԻՄՔԵՐԻ ԻՐԱՑՄԱՆ ՀԱՄԱՏԵՔՍՈՒՄ**

Սույն հոդվածը վարչարարության սահմանադրական հիմքերի իրացման համատեքստում ներկայացնում է վարչական հայեցողության ինստիտուտի բարելավման ուղիները, որոնք կարող են լինել կամայականությունների արգելքի սկզբունքի իրացման երաշխիք: Վարչական հայեցողությունը սահմանադրական առանցքային հիմնադրություններին, մասնավորապես իրավական որոշակիությանը, կանխատեսելիությանը, ինչպես նաև համաչափությանը համապատասխանեցնելու նպատակով անհրաժեշտություն կա օրենսդրությամբ ամրագրելու այս ինստիտուտի կիրառման իրավական հիմքերն ու պայմանները, որոնք համահունչ կլինեն նշված հիմնադրություններին և կերաշխավորեն առավելագույնս պատշաճ վարչարարություն:

**Հանգուցային բառեր և արտահայտություններ.** վարչական հայեցողություն, կամայականություն, համաչափություն, իրավական որոշակիություն, սահմանադրականություն, ընթացակարգային նորմեր:

Իրավական պետության կայացմանը զուգընթաց՝ Հայաստանի Հանրապետությունում ստեղծվեցին իրավական մի շարք ինստիտուտներ, որոնցում կարևոր դերակատարություն ունի հայեցողության ինստիտուտը:

Հայաստանի երրորդ Հանրապետության համար առանցքային խնդիրներից էին պետաիշխանական լիազորություններով օժտված մարմինների սահմանադրական գործառույթների և իրավասությունների ներդաշնակումը,

դրանց հայեցողության սահմանների հստակեցումը, իրավունքով իշխանության սահմանափակման իրական նախադրյալների ստեղծումը, որոնք պետաիշխանական լիազորություններն իրականացնելիս կլինեին լավագույն ձանապարհը սովերային երևույթներն ու կամայականությունները հաղթահարելու գործում<sup>1</sup>:

Համացանցային և տեղեկատվական այլ աղբյուրներում հաճախակի ենք լսում իշխանական տարաբնույթ կամայականությունների, անարդար գործելակերպի, տարբեր հարցերում պետական ու տեղական իշխանությունների կամայական վերաբերմունքի դրսևորումների, իրավակիրառ մարմնի սուբյեկտիվ նախընտրության և այլ դժվարությունների մասին: Ավանդական է դարձել պաշտոնյաներին պատկանող առևտրային տարբեր կազմակերպություններին արտոնյալ կարգով վարկերի ու հարկային արտոնությունների տրամադրումը: Բացի դրանից՝ հանրային շահը՝ որպես վարչական հայեցողության ստուգաչափ, հաճախ «կուլ է գնում» ներգերատեսչական, կորպորատիվ և մասնավոր շահերին: Վարչական հայեցողության աղավաղումը հետևանք է նաև իրավական նորմատիվ ակտերում ի հայտ եկող խնդիրների, ինչպես նաև պայմանավորված է սահմանադրական ինչ-ինչ հիմքերի բացակայությամբ:

Դրանք զգալի չափով դրսևորվում

<sup>1</sup> Տե՛ս Հայաստանի Հանրապետության սահմանադրական բարեփոխումների հայեցակարգ, Երևան, հոկտեմբեր, 2014, էջ 6:

են հատկապես պետական կառավարման ոլորտում. նյութական-վարչական նորմերը չեն ուղեկցվում վարչադատավարական նորմերով, ոչ ամբողջական կամ ոչ ճիշտ են սահմանված իրավական մարմինների գործառնությունները, լիազորություններն ու դրանց իրականացման թույլատրելի միջոցները, ինչպես նաև հարաբերությունները, պատասխանատվության հիմքերն ու տեսակները:

Ժամանակակից պայմաններում վարչական հայեցողության իրավական ծավալը ձևափոխվում է նաև հաստատված միջազգային իրավական ակտերի լայնածավալ կիրառման միջոցով: Դրանք ոչ միայն հիմք են, այլև կանոնակարգող կողմնորոշիչներ: Ցավոք, վարչական պրակտիկայում այս երևույթը դժվար է զարգանում, քանի որ պաշտոնատար անձինք չունեն իրազեկության բավարար մակարդակ և կառավարչական վարքագիծը միջազգային չափանիշներին համապատասխանեցնելու ցանկություն ու ձգտում:

Վարչական մարմինների իրազեկության բարձրացման անհրաժեշտությունը ևս պայմանավորված է արդյունավետ վարչարարության իրականացման կարևորագույն խնդրով: Պաշտոնյայի իրազեկվածության մակարդակի բարձրացումը միանշանակ կարող է դրականորեն ազդել հայեցողական լիազորությունների արդյունավետ իրականացման գործընթացի վրա: Տարբեր վարչական մարմինների միջև փորձի փոխանակումը, խորհրդակցությունները, տարատեսակ համագործակցության հուշագրերի ստորագրումը, միջազգային դրական փորձի ներդրումը կարող են ձևավորել վարչարարական պատշաճ քաղաքականություն՝ երաշխավորելով անձի իրավունքների և ազատությունների բարեխիղճ պաշտպանությունը:

Վարչական մարմինների միջև խորհրդակցությունների կազմակերպումը և անցկացումը կարող են դրական ազդեցություն ունենալ նաև միատեսակ

իրավակիրառ պրակտիկա ձևավորելու գործում:

Խորհրդակցությունների արդյունքը կարող է լինել նաև այնպիսի ներդաշնակ վարչարարության իրականացումը, որը կանխատեսելի կլինի անձանց համար և ինչ որ չափով կապահովի իրավական որոշակիության սկզբունքը:

Այս տեսակետից հիշարժան է Մարդու իրավունքների եվրոպական դատարանի նախկին նախագահ Լ. Վիլդհաբերի (նախագահել է 1998-2007 թթ.) այն դիրքորոշումը, որ հենց իրավունքի միատեսակ կիրառմամբ է կյանքի կոչվում օրենքի և դատարանի առջև բոլորի հավասարության, հավասար իրավունքի, դատական պաշտպանության բոլորի հավասար իրավունքի միջազգային և սահմանադրական սկզբունքները, և միայն այս եղանակով է ստեղծվում իրավական որոշակիություն<sup>1</sup>:

Արդյունքը լինում է առավել հիմնավորված հայեցողական որոշումների կայացումը: Հոդվածի ուսումնասիրության առարկայից ելնելով՝ նշենք նաև, որ վարչական հայեցողության շրջանակներում օրենսդրությամբ նախատեսված որևէ տարբերակ ընտրելիս նպատակահարմար է հիմնավորումները շարադրել այնպիսի ծավալով ու հստակությամբ, որ բացառվեն հետագա տարընթերցումներն ու տարբերակված մոտեցումները: Այսինքն՝ այդ հիմնավորումները կլինեն կամայականության արգելքի սկզբունքի գործունեության երաշխիք:

Մեր խորին համոզմամբ՝ վարչական ակտերի հիմնավորված լինելը արդիական և առաջնային խնդիր է մեր երկրում: Երբեմն այս կամ այն գործի առնչությամբ ակնհայտ է դառնում, որ վարչական մարմինների իրավասու պաշտոնյաների կայացրած որոշումներն անհիմն են, ինչն անշուշտ չափազանց

1 St'u Л. Вильдхабер, Прецедент в Европейском Суде по правам человека, "Государство и право", 2001, № 12, էջ 5-12:

վնասակար գործելաոճի հետևանք է: Ավելին՝ սովորական է դառնում մի երևույթ. վարչական ակտում նշվում են միայն այն դրույթները, որոնք ենթակա են կիրառման, իսկ գործում առկա հանգամանքները, մասնավորապես վարչական ակտի կարևորագույն բաղկացուցիչ հանդիսացող պատճառաբանական մասը կա՛մ բաց են թողնվում, կա՛մ տրվում են աղավաղված ձևակերպումներով: Վարչական ակտի հիմնավորվածության նպատակը վարչական վարույթի մասնակիցների համար արդյունավետ իրավական պաշտպանության միջոցների ապահովումն է, որն էլ իր հերթին կերաշխավորի անձանց իրավունքների իրացումը, ապահովումը, պաշտպանությունը:

Նշենք նաև, որ վարչական հայեցողության սահմանադրական հիմքերի իրացման համատեքստում հայրենական օրենսդրությամբ վերապահված է բացառապես վարչական վարույթի առանձին տեսակների պարագայում առանձնահատկություններ սահմանելու իրավական հնարավորություն: Այնուամենայնիվ, պատշաճ վարչարարության սահմանադրական էությունը, մասնավորապես վարչարարության համատեքստում լիարժեք հայեցողություն դրսևորելու անհրաժեշտությունը անխուսափելի են դարձնում այդպիսի առանձնահատկություններ սահմանելու իրավական հիմքերի ամրագրումը նաև վարչարարության առնչությամբ:

Հայեցողական լիազորություններն օգտագործելիս լավագույն տարբերակ այն է, որ վարչական մարմինների իրավասու պաշտոնյաները առաջնորդվեն բացառապես օրենքով և անպայման գործեն ի շահ հասարակության, սակայն կառավարչական գործընթացի արդյունավետությանն ու որակի ապահովմանը կոչված հայեցողությունը գործնականում երբեմն ունենում է բացասական դերակատարություն՝ հանգեցնելով կառավարման մեջ այնպիսի անթույլատ-

րելի երևույթների, ինչպիսիք են չարաշահումը, կամայականությունը, շահերի նենգափոխումը և այլն: Այդ տեսակետից հիմնավոր է այն պնդումը, որ «հայեցողության խնդիրն առավել լայն դիտարկելու դեպքում առհասարակ անհնար է դառնում պատասխանել այն հարցին, թե հայեցողությունը զուտ բացասակա՞ն, թե՞ զուտ դրական երևույթ է, և ինչպիսին պետք է լինի դրա ճակատագիրը ապագայում»<sup>1</sup>:

Վարչական մարմիններն իրենց մասնագիտական գործառույթների և խնդիրների իրականացման ընթացքում առավել մոտ են հասարակությանը, ամեն օր փոխհարաբերվում են քաղաքացիների հետ, լուծում կառավարչական կարևոր հարցեր: Ուստի այս կամ այն իրավիճակում անհատական արձագանքման անհնարինությունը կարող է հանգեցնել այդ գործառույթների կատարման անհնարինությանը, իսկ չափազանց ազատությունը կարող է ծնել չարաշահում և կամայականություն: Արդյունքում դա բացասաբար կանդրադառնա պետական իշխանության բոլոր մարմինների վրա. քաղաքացիները ոչ միայն անվստահություն կդրսևորեն պետական իշխանությունների հանդեպ, այլև պետությունը իրավական առումով կունենա ցածր վարկանիշ: Այդ պատճառով հայեցողության դրսևորումները, մասնավորապես վարչական հայեցողությունը կարգավորելու և այս ինստիտուտից դրական պտուղներ քաղելու նպատակով անհրաժեշտ է զարգացումներն ուղղորդել դեպի սահմանադրական սկզբունքները:

Իրավագիտության մեջ լիազորությունների լիարժեք իրականացումը հաճախ կապում են վարչաիրավական ներգործության այնպիսի միջոցների հետ, ինչպիսիք են իրավունքի հստակ

1 А. Пиголкин, М. Николаева, М. Студеникина и др., Правоприменение в советском государстве, М., 1985, с. 39.

ամրագրումը, հստակությունը, պաշտպանությունը, վերահսկողությունը (հսկողության, այդ թվում՝ դատական), սանկցիայի կիրառման մեթոդները, որոնք պետք է իրենց ամրագրումը ստանան վարչական ընթացակարգային նորմերի տեսքով:

Ինչ խոսք, վարչական ընթացակարգային նորմերի համահունչ ներդրումը մեծ կարևորություն կարող է ունենալ վարչարարության ընթացքում հայեցողական լիազորությունների արդյունավետ իրականացման գործում. վստահ ենք, որ այն կհանգեցնի վարչական մարմինների գործունեության որակի բարելավման:

Ինչպես նշում է Ս. Զ. Ժենետլը, «Ընթացակարգերը իրավունքի նորմերում ամրագրված պետական իշխանության մարմինների գործողությունների այն հաջորդականությունն (կարգն) են, որն անհրաժեշտ է նրանց նորմատիվային կարգով սահմանված խնդիրների և գործառնությունների իրականացման համար»:

Իրավակիրառ գործունեության մեջ վարչական ընթացակարգային նորմերի սահմանման ամենից դրական կողմը գործուն ազդեցությունն է վարչական հայեցողության իրագործման վրա:

Պետական մարմիններն իրենց մասնագիտական գործառնությունների և խնդիրների իրականացման ընթացքում առավել մոտ են հասարակությանը, ամեն օր փոխհարաբերվում են քաղաքացիների հետ, լուծում կառավարչական կարևոր հարցեր: Ուստի այս կամ այն իրավիճակում անհատական արձագանքման անհնարինությունը կարող է հանգեցնել այդ գործառնությունների կատարման անհնարինությանը, իսկ չափազանց ազատությունը կարող է ծնել չարաշահում և կամայականություն: Դա բացասաբար

կանդրադառնա պետական իշխանության բոլոր մարմինների վրա. քաղաքացիները ոչ միայն անվստահություն կդրսևորեն պետական իշխանությունների հանդեպ, այլև պետությունը իրավական առումով կունենա ցածր վարկանիշ:

Հանրային իշխանության մարմինները իրենց լիազորություններն իրականացնելիս հաճախ հանդիպում են իրավիճակների, որոնք առաջ են անցնում իրավական կարգավորումից: Դա պաշտոնատար անձանց հնարավորություն է ընձեռնում որոշումներ ընդունել սեփական հայեցողությամբ: Վարչական իրականության իրավական համալիր կարգավորման անհնարինությունը հաշվի առնելով՝ օրենսդիրը կանխամտածված կարգավորում է հարաբերությունների որոշակի շրջանակը՝ հղում կատարելով «հայեցողությանը»:

Հայեցողության իրականացումն ընթանում է երկու ձևով՝ *հսկազոդողական* (ռեակտիվ) և *նախաձեռնողական*: Առաջինը ենթադրում է այնպիսի իրավիճակներ, որոնցում օրենսդրությունը նախապես ստիպում է գործել, պահանջում է անմիջական իրավական արձագանք, սակայն գործունեության տեսակին առնչվող հարցի լուծումը մնում է իրավակիրառ մարմնի հայեցողությանը: Նախաձեռնողական ձևը բնութագրական է նրանով, որ համապատասխան նորմերի կիրառման անհրաժեշտությունը վերջնականապես սահմանվում է ոչ թե օրենսդիրի, այլ իրավակիրառ սուբյեկտի կողմից: Վարչական հայեցողությունը ենթադրում է որոշման կայացման գործընթացում որոշակի ազատության աստիճան, որը անսահման չպետք է լինի: Ժամանակակից պայմաններում անհրաժեշտ է սահմանել վարչական հայեցողության սահմաններն ու ծավալը:

Վ. Մ. Մանուխինը դեռևս 1990 թ. անդրադարձել է գործադիր իշխանության մարմինների գործունեության մեջ վարչական հայեցողության հիմնախնդիրներին: Նա մասնավորապես նշում է.

1 С. Женетль, Административный процесс и административные процедуры в условиях административной реформы, автореф. дис. д.-ра юрид. наук, М., 2009, с. 14.

«Քանի որ հայեցողությունը գոյությունի ունի և գործում է որպես իրավաբանական երևույթ, և այդպիսին կմնա հետագայում, այն օրենսդրության և իրավակիրառ գործընթացում պետք է ստանա քաղաքացիության իրավունք: Այն չի կարելի թաքցնել «կաուչուկե» այնպիսի ձևակերպումներում, ինչպիսիք են՝ «անհրաժեշտության դեպքում», «բացառիկ դեպքերում», «նպատակահարմարության դեպքում» և այլն»<sup>1</sup>:

Ա. Պ. Կորենևի կարծիքով՝ վարչական հայեցողությունը մարմնի՝ օրենսդրության շրջանակներով սահմանված ազատության հայտնի աստիճանն է կոնկրետ անհատական գործի իրավական լուծման ընթացքում, որը տրվում է գործի վերաբերյալ օպտիմալ որոշման նպատակներով<sup>2</sup>:

Ի վերջո, կարելի՞ է արդյոք օրենսդրությունից բացառել հայեցողությունը: Ըստ երևույթին, ո՛չ, ինչը պայմանավորված է կառավարչական գործունեության բարդ և բազմակողմ օբյեկտով: Այս ոլորտում իրավական տարբեր խնդիրների լուծումը չպետք է տեսնել հայեցողական լիազորությունների վերացման կամ առավել սահմանափակման մեջ: Վարչական հայեցողությունը կոչված է ապահովելու բարդ հասարակական հարաբերությունների կարգավորումը: Ընդհանրապես իրավական հայեցողության, մասնավորապես վարչական հայեցողության դրական ներուժը կարելի է օգտագործել վերահսկողության իրական մեխանիզմների մշակմամբ (այդ թվում՝ դատական, վարչական, հասարակական), որը կբարձրացնի հասարակության իրավագիտակցության մակարդակը: Վարչական մարմինների լիազորությունների շրջանակը պետք է հստակ և որոշակի լինի, որպեսզի բա-

ցավի լիազորությունների կրկնությունը, որը կարող է հանգեցնել պաշտոնական անգործության: Պաշտոնատար անձինք, իրենց տրված լիազորությունների իրականացման իրավունքը ստանալով, կարող են գործել միայն սեփական հայեցողությամբ տրամադրված իրավասությունների սահմաններում, որոնց մեխանիզմը պետք է հստակ սահմանվի օրենսդրությամբ:

Այս խնդրին գուցա հեռու՝ հարկ ենք համարում ամփոփ անդրադառնալ նաև վարչական մարմինների հստակ ցանկի բացակայության հիմնախնդիրներին:

Բանն այն է, որ վարչական հայեցողության իրավասությամբ օժտված մարմինների ամբողջական ցանկի բացակայության պայմաններում անիրատեսական է խոսել դրանց շրջանակներում վարչական հայեցողության սահմանների բնորոշման, ուրվագծման և որոշակիացման մասին: Ակնհայտ է, որ առանց այս հիմքերի վարչական հայեցողության ոլորտում հնարավոր չէ խոսել կոռուպցիայի և չարդարացված լայն լիազորությունների շրջանակի հիմնախնդիրների լուծման մասին, քանի որ չկան միասնական մոտեցումներ և նշված մարմինների կազմի լիարժեք ընկալում:

Հայաստանի Հանրապետության իրավական դաշտի, մասնավորապես հարկային, մաքսային, քաղաքաշինական ոլորտների շատ օրենսդրական ակտերում, արտոնագրման վերաբերյալ օրենսդրությունում հաճախ են կիրառվում գերմանական իրավագիտական ուսմունքից վերցված իրավական անորոշություն պարունակող հասկացություններ՝ «բավարար հիմքեր», «ըստ անհրաժեշտության», «իրավունք ունի», «կարող է», և այլն, որոնք վարչական մարմիններին բավական լայն հնարավորություն են տալիս հայեցողական լիազորությունները ոչ օրինաչափ կիրառելու:

Օրինակ՝ օրենսդիրը ՀՀ Մաքսային օրենսգրքի 141 հոդվածի 1-ին մասի

1 В. Манохин, Правовое государство и проблема управления по усмотрению, "Советское государство и право", 1990, N 1, с. 34-35:

2 См. А. Коренев, Нормы административного права и их применение, М., 1978, էջ 421:

իրավակարգավորմամբ՝ մաքսային հսկողությունն իրականացնելու համար անհրաժեշտ փաստաթղթերի և տեղեկությունների ցանկը և տրամադրման կարգը սահմանելու լիազորությունը պատվիրակել է Հայաստանի Հանրապետության Կառավարությանը, որը պատվիրակված լիազորությունների շրջանակում 21.11.2003 թ. ընդունել է թիվ 1779-Ն որոշումը: Նշված որոշման 1-ին հավելվածի 6-րդ կետով սահմանելով որպես հայտարարատու հանդես գալու իրավունք ունեցող անձանց և լիազորությունների ծավալը՝ ոչ իրավաչափորեն, իրավաբանական տեխնիկայի ոչ հստակ կիրառման հետևանքով Մաքսային օրենսգրքի համապատասխան իրավակարգավորման համեմատությամբ սահմանափակել է մաքսային հայտարարագիր ներկայացնելու սուբյեկտների կազմը (համենայն դեպս իրավակիրառ պրակտիկայում այդ միտումը ակնհայտ է): Նշված խնդիրը հնարավոր է եղել հարթել և իրավակիրառ պրակտիկան ուղղորդել Վճռաբեկ դատարանի՝ օրենքի միատեսակ կիրառությունն ապահովելու սահմանադրական գործառույթի իրացման արդյունքում: Այսպես, ՀՀ Վճ-

ռաբեկ դատարանը թիվ ՎԴ 0990/05/11 գործով կայացված որոշմամբ արձանագրել է, որ «Որոշման 1-ին հավելվածի 6-րդ կետի «բ» ենթակետի դրույթն անհրաժեշտ է մեկնաբանել՝ կիրառելով «Իրավական ակտերի մասին» ՀՀ օրենքի 86-րդ հոդվածի 2-րդ մասում ամրագրված իրավամեկնաբանողական կանոնը, համաձայն որի՝ եթե իրավական ակտն ընդունվել է ի կատարումն կամ համաձայն նույն կամ ավելի բարձր իրավաբանական ուժ ունեցող իրավական ակտի, ապա այդ ակտը մեկնաբանվում է՝ առաջին հերթին հիմք ընդունելով ավելի բարձր իրավաբանական ուժ ունեցող ակտի դրույթներն ու սկզբունքները:

Այսպիսով, անհրաժեշտ է կատարելագործել վարչական մարմինների գործունեության մեջ վարչական հայեցողության իրականացման իրավական մեխանիզմները՝ հիմքում ունենալով իրավունքի գերակայության, մարդու իրավունքների և ազատությունների առաջնահերթության գաղափարը, ինչը կնպաստի կամայականության ու կոռուպցիայի տարածման արգելքին:

## ԳՐԱԿԱՆՈՒԹՅՈՒՆ

1. Հայաստանի Հանրապետության սահմանադրական բարեփոխումների հայեցակարգ, Երևան, Ինկտեմբեր, 2014:
2. Вильдхабер Л., Прецедент в Европейском Суде по правам человека, “Государство и право”, 2001, № 12.
3. Женеть С., Административный процесс и административные процедуры в условиях административной реформы, автореф. дис. д.-ра юрид. наук, М., 2009.
4. Коренев А., Нормы административного права и их применение, М., 1978.
5. Манохин В., Правовое государство и проблема управления по усмотрению, “Советское государство и право”, 1990, N 1.
6. Пиголкин А., Николаева М., Студеникина М. и др., Правоприменение в советском государстве, М., 1985.

ПУТИ СОВЕРШЕНСТВОВАНИЯ ИНСТИТУТА АДМИНИСТРАТИВНОГО  
УСМОТРЕНИЯ В КОНТЕКСТЕ РЕАЛИЗАЦИИ КОНСТИТУЦИОННЫХ ОСНОВ  
АДМИНИСТРИРОВАНИЯ

**ВАГАРШАК САРГСЯН**

*Аспирант Академии государственного управления РА*

Данная статья рассматривает пути совершенствования института административного усмотрения в контексте реализации конституционных основ администрирования, которые могут стать гарантией осуществления принципа запрета произвола. В целях приведения административного усмотрения в соответствие с основными конституционными положениями, в частности, о правовой определенности, предсказуемости, а также пропорциональности, необходимо закрепить в законодательстве правовые основы и условия применения данного института, которые будут соответствовать упомянутым положениям и будут гарантировать максимально надлежащее администрирование.

WAYS OF IMPROVEMENT OF ADMINISTRATIVE DISCRETION IN THE CONTEXT OF  
THE IMPLEMENTATION OF ADMINISTRATION CONSTITUTIONAL BASIS

**VAGHARSHAK SARGSYAN**

*Ph.D Student of the Public Administration Academy of the RA*

This article studies the ways of improvement of administrative discretion institute in the context of the realization of constitutional basis of administration, which can be a guarantee of realization of arbitrariness prohibition principle. In order to comply the administrative discretion with the constitutional fundamental basis, particularly with legal certainty, predictability and proportionality there is a need to fix under the legislation the legal basis and terms, which will be in compliance with the mentioned basis and will guarantee maximum proper administration.